

Паній — число двадцять три

Після укладення союзу він буде чинити підступно

Jeff Pippenger

2026-03-20

Даниїл 11:24 визначає період, упродовж якого язичницький Рим пануватиме верховно, словом «час». «Час» у пророчому застосуванні означає 360 років, і ці роки почалися з найвідомішої морської битви давньої історії — битви при Акції 31 року до Р. Х. Бували й інші морські битви, більші за масштабом і стратегічно витонченіші, проте Акцій був найзнаковішою морською битвою завдяки своєму зв'язку з Марком Антонієм і Клеопатрою. Подібно за історичним значенням до падіння Берлінської стіни на виконання Даниїла 11:40 та вєж-близнюків 11 вересня на виконання Об'явлення 18; бо коли Бог обирає історичні події для виконання Свого пророчого Слова, Він робить це так, щоб вони привертали увагу якомога більшої аудиторії.

І після укладення з ним союзу він буде діяти підступно; бо прийде й зміцніє з малим народом. Він увійде мирно навіть у найродючіші місця області; і вчинить те, чого не чинили ні батьки його, ні батьки батьків його; він розкидатиме між ними здобич, і грабунок, і багатства; так, і проти твердинь буде задумувати свої наміри, але тільки до часу. Даниїл 11:23, 24.

Урія Сміт завершує свої спостереження щодо союзу між Римом і Маккавеями з двадцять третього вірша, коментуючи нечисленний народ цього вірша.

«У цей час римляни були малим народом і почали діяти підступно, або з хитрістю, як означає це слово. І від цього моменту вони піднялися через неухильне й швидке сходження до тієї вершини могутності, якої згодом досягли.»

«[Процитовано двадцять четвертий вірш]».

«Звичайним способом, яким народи до днів Риму набували цінні провінції та багаті землі, була війна й завоювання. Тепер Рим мав учинити те, чого не робили ні батьки, ні батьки їхніх батьків; а саме — одержати ці надбання мирним шляхом. Тепер було започатковано доти нечуваний звичай, коли царі заповідали свої царства римлянам як спадок. У такий спосіб Рим увійшов у володіння великими провінціями.»

«І ті, що таким чином підпали під владу Риму, здобули від цього чималу вигоду. До них ставилися з добротою та поблажливістю. Це було подібне до того, як між ними розподіляли здобич і награбоване. Вони були захищені від своїх ворогів і спочивали в мирі та безпеці під егідою римської влади.»

«Щодо другої частини цього вірша, єпископ Ньютон висловлює думку про провіщення замислів із твердинь, а не проти них. Саме це римляни й робили зі своєї могутньої твердині — міста на семи пагорбах. “Аж до часу”; безсумнівно, пророчого часу — 360 років. Від якого моменту слід відлічувати ці роки? Імовірно, від події, представленій в

наступному вірші». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Сміт продовжує й визначає битву при Акції 31 року до Р. Х. як вихідну точку для трьохсот шістдесяти років. Після цитування двадцять п'ятого вірша Сміт зазначає таке.

«Вірші 23 і 24 переносять нас по цей бік союзу між юдеями та римлянами, 161 року до Р. Х., до часу, коли Рим набув всесвітнього панування. Вірш, що тепер перед нами, показує енергійний похід проти царя півдня, Єгипту, і подію визначної битви між великими й могутніми військами. Чи відбулися події такого роду в історії Риму приблизно в цей час? — Так, відбулися. Та війна була війною між Єгиптом і Римом, а та битва — битвою при Акції. Коротко розгляньмо обставини, що привели до цього конфлікту.»

«[Марк] Антоній, Август Цезар і Лепід утворили тріумвірат, який присягнувся помститися за смерть Юлія Цезаря. Цей Антоній став швагром Августа, одружившись із його сестрою Октавією. Антонія було послано до Єгипту у державних справах, але він став жертвою хитрощів і чарів Клеопатри, розпусної цариці Єгипту. Такою сильною була пристрасть, яку він до неї заплекав, що зрештою він став на бік єгипетських інтересів, відкинув свою дружину Октавію, щоб догодити Клеопатрі, дарував останній одну провінцію за іншою, щоб задовольнити її жадібність, відсвяткував тріумф в Александрії замість Рима і в інший спосіб так образив римський народ, що Августові не було важко схилити його до щирої участі у війні проти цього ворога їхньої країни. Ця війна зовні велася проти Єгипту й Клеопатри; але насправді вона була спрямована проти Антонія, який тепер стояв на чолі єгипетських справ. І справжньою причиною їхньої суперечки було, каже Прайдо, те, що жоден із них не міг задовольнитися лише половиною Римської імперії; бо після того, як Лепіда було усунено з тріумвірату, вона тепер лежала між ними, і, оскільки кожен був сповнений рішучості володіти цілим, вони кинули жереб війни за володіння нею». Урія Сміт, Daniel and the Revelation, 273.

У пророчому значенні битва при Акції вказує на недільний закон, бо вона являла собою третє підкорення з трьох географічних перешкод, які утвердили «всесвітнє панування» язичницького Риму, як це описує Сміт. Як і у випадку з язичницьким Римом, саме тоді, коли третю перешкоду папського Риму було усунено з міста Рима, у 538 році почалося «всесвітнє панування» папського Риму. Ці два свідки звертаються до недільного закону там і тоді, коли сучасний Рим долає шосте й сьоме царства біблійного пророцтва і, роблячи це, долає свою третю перешкоду; таким чином утверджуючи «всесвітнє панування» на сорок два символічні місяці.

І дано йому уста, що промовляли великі речі та богозневаги; і дана йому влада діяти сорок і два місяці. Об'явлення 13:5.

Рим проти Єгипту

Пророча динаміка війни Августа Римського проти Єгипту й Клеопатри була зумовлена повстанням Марка Антонія, і ця пророча динаміка з пророчої необхідності мусить відображати ту пророчу динаміку, яка представлена в законі про неділю.

При Акції Рим підкорив Єгипет — силу, що складалася із союзу між бунтівним чоловіком і нечестивою жінкою. Союз Антонія та Клеопатри є поєднанням церкви й держави. При Акції Рим Августина підкорив силу, представлену нечестивим поєднанням церкви й держави.

Образ Звіра

Клеопатра являє собою зіпсуту церкву, що перебуває в союзі з Антонієм, символом Риму. Клеопатра була володаркою в їхніх взаєминах, як це засвідчив Урія Сміт, коли зазначив, що Антоній «став жертвою хитрощів і чарів Клеопатри, розпусної цариці Єгипту». Союз церкви і держави, представлений Антонієм і Клеопатрою, визначав Клеопатру як силу, що панує в цих взаєминах; отже, поєднання церкви і держави, представлене їхніми взаєминами, відповідає визначенню образу звіра — тобто поєднання церкви і держави, в якому жінка контролює ці взаємини. Акцій прообразовував близький недільний закон.

Август уособлює папську владу, що завойовує Сполучені Штати за близького недільного закону. Марк Антоній є республіканським рогом земного звіра, а Клеопатра — протестантським рогом. Антоній і Клеопатра сходяться разом і говорять, як дракон, за близького недільного закону. І Клеопатра, і Антоній є символами драконівської влади, і коли вони цілковито з'єднуються при недільному законі, — вони говорять, як дракон.

Дракони

І Греція, і Єгипет у пророчому значенні являють собою силу дракона, і Антоній також уособлював силу дракона. Єгипет був півднем у Даниїла одинадцятому, а Греція була заходом. Єгипет був захоплений Птолемеєм I після того, як царство Александра поділилося на чотири частини. Тоді Птолемеї I став першим пророчим царем півдня, а Клеопатра була останньою правителькою Птолемеїв у Єгипті. Птолемеї народився в Македонії, на батьківщині Александра Великого.

Македонія була в північній Греції і стверджувала, що її родові витоки походять від грецьких міфічних героїв. Південні грецькі міста-держави вважали македонян більш варварськими, ніж елліністів південної Греції. Македонія була монархією, тоді як південні міста-держави (поліси), такі як Афіни, Спарта, Фіви, Коринф тощо, містилися в південній і центральній Греції та на островах Егейського моря. Ці поліси часто мали демократичне, олігархічне або змішане правління, тоді як Македонія була централізованою монархією з сильною царською династією (Аргеади). Проте всі вони були елліністами, і коли Рим увійшов в історію, він позначив елліністів як греків. Клеопатра була останньою правителькою Птолемеїв, що представляла монархічне плем'я греків північного царства з області Македонії, або північної Греції.

Цар Півдня

Клеопатра була останньою правителькою Птолемеївського царства, яке почалося з Птолемея I, коли царство Александра розділилося на чотири частини. У битві при Акції Птолемеївське царство, буквальний цар півдня, досягло свого кінця. Наступним царем

півдня мав стати духовний Єгипет, представлений атеїстичною Францією в історії Французької революції.

І трупи їхні лежатимуть на вулиці великого міста, що духовно зветься Содом і Єгипет, де також і Господь наш був розп'ятий. Об'явлення 11:8.

Буквальний Єгипет був буквальним царем півдня у зв'язку з поділом царства Александра, але духовний Єгипет представлений як цар півдня через пророчі ознаки Єгипту, а не буквальний напрямок.

Південь і Захід

Клеопатра, будучи останньою птолемеївською правителькою царства, у пророчому значенні була подвійною силою Греції (заходу) та Єгипту (півдня), тоді як наступним, а відтак і духовним царем півдня мала бути Франція, також подвійна сила, представлена в Об'явленні одинадцятому як Єгипет і Содом. Розпусність Содому відповідає розпусності Клеопатри заходу, а Клеопатра півдня відповідає атеїзму Єгипту. Подвійна природа останнього буквального царя півдня узгоджувалася з першим духовним царем півдня.

Битва при Акції була нечестивим союзом дракона Риму в особі Антонія та дракона півдня і заходу в особі Клеопатри. Антоній і Клеопатра уособлюють церкву і державу, отже, завоювання Акція Августом Риму означає завоювання, в якому Рим бере гору над нечестивим подвійним союзом, що є прообразом образу звіра. Через триста шістьдесят років, на виконання Даниїла 11:24, Костянтин розділив Рим на схід і захід, залишивши жінку Риму на заході та перенісши чоловіка Риму на схід. Завоювання півдня і заходу прообразно вказувало на поділ сходу і заходу після одного «часу» в триста шістьдесят років, у битві при Акції. У попередньому зіткненні Антонієві було дано східний Рим, а Августові — захід, тож Акцій знову поєднав схід і захід, але лише на один «час».

31 р. до Р. Х. і 330 р. н. Х.

Ісус завжди ілюструє кінець початком, тому завоювання Акція у 31 році до Р. Х. є прообразом поділу імперії на схід і захід у 330 році. Акцій 31 року до Р. Х. був альфою омеги у 360 роках, що завершилися в 330 році. І 31 рік до Р. Х., і 330 рік є прообразами близького недільного закону, як це представлено у шістнадцятому та сорок першому віршах одинадцятого розділу книги Даниїла.

Інший символ

Антоній Риму, поєднаний із Клеопатрою півдня і заходу, уособлює потрійний союз у межах їхнього двоїстого об'єднання образу звіра. Хрест також узгоджується із недільним законом, а отже — з Акцієм і 330 роком. На хресті двоїстий союз церкви й держави представлений юдеями (зіпсованою церквою), що об'єдналися з Римом (державою), щоб убити Христа. Третя сторона в союзі при хресті представлена Вараввою, фальшивим Христом, чиє ім'я означає «син батька». Варавва символічно є лжепророком, коли його протиставлено Христові як істинному Пророкові. Рим був Антонієм, а Клеопатра півдня і заходу

представляла юдеїв і Варавву.

Хрест також узгоджується з Іллею на горі Кармел, де вибір стосувався того, хто є правдивим, а хто фальшивим пророком. Тодішній фальшивий пророк був двоєдиним символом, що складався з пророків Ваала та жерців гаю. Ваал є чоловічим божеством, а жерці гаю представляли Астарту, жіноче божество. Юдеї біля хреста були Астартою, жіночим божеством, а Варавва, підробка Мужа скорбот, був чоловічим божеством Ваалом.

Клеопатра була водночас і царицею півдня, і царицею заходу. Антоній був образом Риму, частиною триєдиного тріумвірату, що присягнув помститися за вбивство Юлія. Смерть Юлія від двадцяти трьох ран уособлювала смертельну рану папства в 1798 році, на сповнення сорокового вірша одинадцятого розділу книги Даниїла. Августин при Акції уособлює зцілення тієї смертельної рани. Рана зцілюється тоді, коли гинуть Антоній і Клеопатра. Антоній і Клеопатра уособлюють образ звіра у Сполучених Штатах, що є триєдиною пророчою сутністю, яка складається із земного звіра та двох його рогів. Антоній є однією частиною, а Клеопатра уособлює дві інші частини. Чи то Рим Антонія, чи Єгипет і Греція Клеопатри — вони разом гинуть за недільного закону, коли завершується шосте царство біблійного пророцтва. У пророчому значенні Клеопатра стосовно Антонія є змішанням церковної політики й державної політики, причому церковна політика спокушає й контролює державну політику.

Упрообразнення Другої Смерті

На іншому пророчому рівні зв'язок Клеопатри з Юлієм Цезарем і Марком Антонієм представляє два часи, коли церковне мистецтво Клеопатри перебуває у взаєминах із державним мистецтвом Римської імперії. Юлій залишив її в 1798 році при її першій символічній смерті, на сповнення сорокового вірша одинадцятого розділу книги Даниїла; а потім вона приходить до свого кінця, і ніхто не допоможе їй, при Акції, на сповнення сорок п'ятого вірша одинадцятого розділу книги Даниїла. Сороковий вірш є альфою її першої смертельної рани, яка має бути зцілена, а омега сорок п'ятого вірша — це місце, де вона приймає свою другу й остаточну смерть.

Як і у випадку з чотирма римськими силами у віршах шістнадцятому — двадцять другому, Клеопатра як біблійний символ має більш ніж одне значення, залежно від контексту. Юлій залишив її в 1798 році, коли було усунено царську підтримку, а потім її смертельна рана зцілюється за недільного закону; але десять царів з Об'явлення сімнадцятого зрештою знищать її вогнем, коли вона зазнає своєї другої й остаточної смерті.

Клеопатра є символом двоїстої природи, яку представляють атеїзм Єгипту фараона та релігійна філософія Греції. Її двоїста природа уособлює державне мистецтво Єгипту і церковне мистецтво Греції. Грецька релігійна філософія представлена грецькою богинею Афіною, яку було увічнено у вигляді статуї в її храмі, що звався Парфенон. Афіна є символом мудрості, і як жінка вона уособлює релігію людської освіти на протизагу Божественній освіті.

Два роги Сполучених Штатів — це республіканізм і протестантизм, які були прообразно представлені у Франції Єгиптом і Содомом. Єгипет є державною політикою, а Содом є церковною політикою; отже, республіканізм відповідає Єгиптові, а протестантизм — Содому. Республіканізм є Єгиптом, а протестантизм — Содомом і Грецією. Символом людської освіти є грецька богиня Афіна, храмом якої був Парфенон, що знаходить свого сучасного двійника в храмі Парфенона в Нашвіллі, штат Теннессі. Символ розбещеної церкви, яка приєднується до республіканського рогу в Сполучених Штатах під час недільного закону, представлений як Клеопатра, Астарта, Саломія і Содом.

Клеопатра зображає атеїзм фараона та релігію греків. Релігією, що супроводжує філософію атеїзму, є поклоніння грецькій освіті. Ісус завжди показує кінець через початок, і деревом у саду, від якого було заборонено їсти, було дерево пізнання добра і зла, що є прообразом релігії грецької філософії, яку сестра Вайт називає «вищою освітою». Це визначає й підкреслює грецьку релігію мудрості Клеопатри як зіпсуту й підроблену підміну істинної освіти у великій боротьбі між Христом і сатаною.

Нашвілл, штат Теннессі, називають «Афінами Півдня», а Клеопатра була останньою буквальною царицею Півдня. Остання цариця Півдня була прообразом наступного і першого духовного царя Півдня, сповненого в атеїстичній Франції. Атеїстична Франція є прообразом Сполучених Штатів, де в Нашвіллі, штат Теннессі, в «Афінах Півдня», символічно представлено храм Парфенон богині Афіні. Храм розташований за адресою: 2500 West End у Нашвіллі. Число двадцять п'ять означає зачинені двері трьох притч двадцять п'ятого розділу Євангелія від Матвія. Клеопатра, як цариця і «Півдня», і «Заходу», приходить до свого «кінця» в Афінах Півдня.

З огляду на ці міркування щодо Акція, Клеопатри, Августа й Антонія ми повертаємося до двадцять четвертого — тридцятого віршів одинадцятого розділу Даниїла. Мабуть, найневизначнішим місцем цього уривка є слова про те, що вони говоритимуть неправду за одним столом.

І серце обох цих царів буде схилене до лиходійства, і за одним столом вони говоритимуть неправду; але це не матиме успіху, бо кінець іще настане у призначений час. Даниїла 11:27.

Призначений у вірші час — це 330, кінець «часу» двадцять четвертого вірша. Призначений час означає недільний закон для Сполучених Штатів, а також означає закінчення людського випробування для світу. Перед недільним законом два царі, чиї серця були на те, щоб чинити зло, говоритимуть неправду один одному за одним столом. Перед недільним законом у віршах шістнадцятому і сорок першому одинадцятого розділу Даниїла два царі говоритимуть неправду за одним столом, але їхня неправда не матиме успіху. Хто ці два царі, що говорять неправду один одному? Перш ніж відповісти на цю думку, я нагадаю нам деякі символи, яких ми раніше торкалися в цій серії.

Чотири римські правителі являють собою різноманітні пророчі символи залежно від того, в якому контексті їх розглядати. Хоч вони й були римськими правителями, однак як символ

вони по суті уособлюють пророчу історію стародавньої Юдеї в період її переходу від панування Селевкідів до панування римлян.

Помпей був полководцем, а наступні троє римських правителів усі були Цезарями. Юлій стосовно Августа являв собою два потрібні союзи з двома тріумвіратами: перший неофіційний, другий офіційний. У певних контекстах усі чотири правителі представляють недільний закон. Помпей завоював прекрасну землю; Юлій, представлений двадцятьма трьома ножовими ранами, є першим ангелом, бо він є першим Цезарем, і він прообразує третього ангела, яким був Тиверій. Тиверій біля хреста, що є недільним законом, також представлений числом двадцять три, бо двадцять три представляє at-one-ment; а хрест є найсуттєвішою частиною праці Христа в поєднанні Його Божества з нашою людською природою. Отже, Юлій і Тиверій є першою і третьою звісткою, представленими числом двадцять три.

Юлій не був тією романтичною постаттю, якою його часто змальовують у голлівудських переказах; він був безжальним чоловіком, одержимим владою. Тиверій був гірший за Юлія, бо про його ницість ідеться навіть у самому вірші, адже остання літера єврейського алфавіту — двадцять друга, а перша літера — перша. Альфа менша за омегу, і ницість Тиверія міститься у двадцять другому вірші, що відповідає останній літері єврейського алфавіту, а між двома ницими особами, представленими Юлієм і Тиверієм, був Август. Август уособлює вершину слави могутності й престижу Риму. Як протилежність першій і третій звістці, він представлений числом тринадцять, яке є символом бунту. Август утвердив своє царство, придушивши заколот Антонія й Клеопатри, найвідоміший заколот в історії Риму.

Август є римською владою, що подолала третю перешкоду, і, роблячи це, він уособлював недільний закон, а також римську владу, яка панує протягом сорока двох символічних місяців бунту тринадцятого розділу Об'явлення. Коли Помпея ставлять перед недільним законом, він є і 1798 роком, і 1989 роком, що робить Помпея символом Антіоха Великого, який завершив четверту Сирійську війну від 219 до 217 р. до Р. Х., на сповнення десятого вірша одинадцятого розділу. Тоді Юлій Цезар узгоджується з віршами одинадцятим і дванадцятим та з битвою прикордоння, битвою при Рафії 217 р. до Р. Х. Там Юлій також є Антіохом Великим, і Август Цезар також є Антіохом Великим у битві п'ятнадцятого вірша при Панії. Потім у шістнадцятому вірші Тиверій є недільним законом, але він не є Антіохом Великим, бо там він є Помпеєм, адже Ісус завжди ілюструє кінець початком. Цей вірш позначає кінець імперії Селевкідів, що є прообразом кінця Сполучених Штатів як шостого царства біблійного пророцтва.

Потрібно здійснити ще більше зіставлень чотирьох римських правителів, і ця лінія являє собою приховану історію сорокового вірша. Маккавейська лінія двадцять третього вірша також ілюструє приховану історію сорокового вірша. Далі, у двадцять четвертому вірші, історія язичницького імператорського Риму представлена певним періодом часу — трьомастами шістдесятма роками. Лінія римської історії, представлена від двадцять четвертого до тридцятого вірша, також є ілюстрацією прихованої історії сорокового вірша. Вона завершується у тридцять першому вірші, коли предмет змінюється з язичницького

Риму на папський Рим. Язичницький Рим і далі присутній у цьому вірші, але тут він представлений не як четверте царство біблійного пророцтва, а як політична сила, що посадила папство на престол у 538 році. У 538 році папство видало недільний закон, отже тридцять перший вірш узгоджується з шістнадцятим і сорок першим віршами. Двадцять четвертий вірш вводить битву при Акції та історію, пов'язану з цією лінією.

Двадцять четвертий вірш визначає час, коли язичницький Рим почав панувати верховно протягом трьохсот шістдесяти років, а потім у тридцять першому вірші папський Рим починає панувати верховно протягом тисячі двохсот шістдесяти років. Початок і кінець цієї лінії несуть підпис Христа, Альфи й Омеги. У цих віршах ми маємо історію Марка Антонія, Клеопатри й Августа Кесаря. У шістнадцятому вірші язичницький Рим завоював імперію Селевкідів у 65 році до н. е., а потім Юдею — у 63 році до н. е. Третя перешкода при Акції у 31 році до н. е. позначала кінець царства Єгипту, як це було прообразно показано першими перешкодами Селевкідів у 65 році до н. е. І знову ми знаходимо підпис Першого й Останнього. 65 рік до н. е. був першою з трьох перешкод, і він означав завоювання царя півночі, а 31 рік до н. е. був третьою з трьох перешкод, і він означав завоювання царя півдня. Юдею, як середня перешкода з трьох перешкод, переживала громадянську війну в мурах Єрусалима, коли Помпей прибув у 63 році до н. е. Друга перешкода є символом бунту.

У 538 році третю перешкоду для папського Риму було усунено з міста Рима. Цією перешкодою були готи, і саме там розпочалося п'яте царство біблійного пророцтва; саме там, де завершилося четверте царство. І так само, як четверте царство почалося при своїй третій перешкоді, царство Єгипту було переможене, як це було прообразно представлене в першій перешкоді царства Селевкідів. Це вказує на те, що пророче свідчення, викладене у віршах з двадцять четвертого по тридцятий, являє собою лінію, яку також слід розпізнавати в прихованій історії сорокового вірша. З цієї причини вкрай необхідно розглянути різноманітні пророчі взаємозв'язки, представлені Марком Антонієм, Клеопатрою, Юлієм Цезарем, Помпеем і Цезарем Августом.

То чи не є найнеяснішою частиною цього уривка вірші з двадцять четвертого по тридцятий, коли вони говорять неправду за одним столом?

І серце обох цих царів буде на зло, і за одним столом вони говоритимуть неправду; але це не матиме успіху, бо кінець ще настане у призначений час. Даниїла 11:27.

Урія Сміт ототожнює двох царів із Марком Антонієм та Августом Цезарем.

«Цитований двадцять сьомий вірш»

«Антоній і Цезар колись перебували в союзі. Проте під покровом дружби вони обое прагнули й плели інтриги задля всесвітнього панування. Їхні запевнення у взаємній пошані та дружбі були словами лицемірів. Вони говорили неправду за одним столом. Октавія, дружина Антонія й сестра Цезаря, заявила народові Риму в той час, коли Антоній розлучився з нею, що вона погодилася вийти за нього заміж єдино з надією, що це стане запорукою єдності між Цезарем і Антонієм. Але та рада не мала успіху. Настав розрив; і в конфлікті, що за ним послідував, Цезар вийшов цілковито переможним».

Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

Коли Октавія засвідчила, що її шлюб з Антонієм був запорукою союзу, це вказувало на шлюбний союз, який раніше в одинадцятому розділі був прообразно представлений елліністичним шлюбом Береніки із селевкідським царем Антіохом II Теосом близько 252 р. до Р. Х. Береніка була дочкою Птолемея II Філадельфа. Октавія і Береніка уособлюють дипломатичні шлюби або, у пророчому значенні, договори. Вірші з п'ятого по десятий окреслюють історію дипломатичного шлюбу між південним і північним царствами, і коли Марк Антоній та Октавіан, пізніше відомий як Август Кесар, влаштували цей шлюб, вони також поділили царство на схід і захід.

Брундизійський пакт (40 р. до н. е.) був досягнутим шляхом переговорів врегулюванням між Марком Антонієм і Октавіаном (згодом Августом), покликаним усунути напруження у Другому тріумвіраті після майже громадянської війни. Він передбачав поділ римських територій (Антонію — схід, Октавіанові — захід) і був скріплений шлюбом Антонія з Октавією (сестрою Октавіана). У 39 р. до н. е. первісний п'ятирічний строк Тріумвірату сплив, і Антоній вирушив до Італії з більш ніж 300 кораблями, яким спочатку було відмовлено у висадці в Брундизії, тож вони зрештою пристали до Тарента. Октавіан зустрівся з ним там після тривалих посередницьких зусиль, спричинених небажанням війська Антонія битися з військом Октавіана, і навпаки. Октавія відіграла ключову посередницьку роль, переконавши Антонія підтримати Октавіана проти Секста Помпея. Вони поновили Тріумвірат ще на п'ять років (до 32 р. до н. е.), причому Антоній надав Октавіанові 120 кораблів в обмін на обіцяні війська (які Октавіан згодом не надав).

У 32 р. до Р. Х. стався відкритий розрив між двома супротивниками. Взаємини погіршилися через пропаганду, зосередженість Антонія на Сході (разом із Клеопатрою) та консолідацію Октавіана на Заході. Октавіан відкинув пізніші пропозиції Антонія щодо проведення конференції перед Акцієм.

У дипломатичному шлюбі з царем півночі (Антіохом) і царем півдня (Птолемеєм) саме південний цар надав наречену; у дипломатичному шлюбі Антонія (сходу) й Октавіана (заходу) наречену надав захід. Обидва дипломатичні шлюби зазнали невдачі, і той, хто надав дочку або сестру, зрештою здобув перемогу над владою, яка порушила договір.

Свідчення трьох

Наприкінці існування імперії Селевкідів була укладена третя угода, за якої неправду говорили за одним столом. Це сталося в контексті П'ятої Сирійської війни (202–195 до н. е.), коли Антіох III Великий скористався слабкістю Птолемеївського царства після смерті Птолемея IV Філопатора у 204 до н. е. Птолемей V Епіфан (Птолемей V) зійшов на престол дитиною (приблизно у віці 5–6 років), залишивши Єгипет під владою регентів і вразливим до внутрішнього безладдя, місцевих повстань та зовнішніх загроз.

Антіох Великий уже вторгся й захопив значну частину птолемеївських володінь у Келесирії, Палестині та Малій Азії після перемог, таких як битва при Панії (200 р. до Р. Х.). Замість

того щоб цілком завоювати Єгипет (що загрожувало втручанням Риму, оскільки Рим тиснув на нього, вимагаючи не втручатися в певні області), він вдався до дипломатичного шлюбного союзу, виступаючи в ролі «покровителя». У 197/195 рр. до Р. Х., як частина мирного договору, що завершував війну, Антіох Великий заручив, а потім і віддав заміж свою юну дочку Клеопатру I Сіру (також звану Клеопатрою Сірою) за малолітнього Птолемея V (шлюб відбувся у 193 р. до Р. Х. в Рафії; Птолемеєві було 16, Клеопатрі — 10).

Це було подано як великодушний жест: Антіох представив себе союзником і «захисником» молодого царя, забезпечуючи мир і водночас зберігаючи здобутки в Азії. Шлюб давав йому опосередкований вплив на Єгипет через його дочку (він сподівався, що вона збереже вірність своїм селевкідським кореням і виступатиме пропросирійським голосом при птолемеївському дворі). Цей задум зазнав невдачі, бо Клеопатра стала на бік свого чоловіка й Єгипту, а не свого батька, тим самим підриваючи довгостроковий контроль Антіоха. Це віддзеркалює Брундізіський пакт (40 р. до Р. Х.) і в кількох аспектах пов'язане з римськими подіями.

Так само, як Антоній одружився з Октавією (сестрою Октавіана), щоб зв'язати суперницькі сили після майже неминучої війни, Антіох використав шлюб своєї дочки з Птолемеєм V, щоб оформити тимчасовий мир і територіальний поділ (Селевкіді зберегли завоювання на півночі, а Птолемеї утримав Єгипет на півдні).

Антіох виступав *de facto* опікуном над царем-дитиною Птолемеєм V (через родинні зв'язки), подібно до того, як Октавіан (і тріумвірат) утверджували своє становище серед вакуумів влади чи суперництв. В обох випадках «сильніша» постать (Антіох/Октавіан) прагнула здобути важелі впливу над уразливішою стороною через спорідненість. Обидва такі устрої принесли короточасну стабільність, але в довгостроковій перспективі «не мали успіху» через приховану недовіру: Клеопатра прихилилася до Єгипту (чим підривала становище Антіоха), тоді як східна спрямованість Антонія (Клеопатра VII) призвела до розриву з Октавіаном.

Неповноліття Птолемея V під опікою регентів відповідає нестабільності після смерті Юлія Цезаря (що привело до утворення Тріумвірату та боротьби за владу). Шлюб Береніки з Антіохом ознаменував початок історії імперії Селевкідів у Даниїла одинадцятому, а шлюб дочки Антіоха Великого з єгипетським царем-дитиною ознаменував завершення імперії Селевкідів. Припинення шлюбу Марка Антонія з Октавією ознаменувало кінець Птолемеївського царства. Кінець Юди як Божого народу завіту відбувся на хресті, а те юдейське царство почалося з Маккавеїв і того союзу, який вони уклали з Римом. Усі ці пророчі лінії представлені в оповіді одинадцятого розділу книги Даниїла, і всі вони узгоджуються з прихованою історією сорокового вірша. Починаючи з п'ятого вірша, ми маємо договір Береніки, що веде до Антіоха Великого і до договору щодо його дочки Клеопатри Сіри, який має місце в історії Маккавеїв двадцять третього вірша. Маккавеї стають частиною цієї лінії на підставі свого повстання проти Антіоха Епіфана, одного з останніх представників династії Селевкідів.

Антіох Епіфан — це той Антіох, що перебував у Єгипті в 168 році до Р. Х. поблизу Александрії під час Шостої Сирійської війни. Антіох Епіфан вторгся до Єгипту й був уже на порозі захоплення Александрії. Птолемеївські правителі звернулися по допомогу до Риму. Рим послав Попіллія Лената (лише з невеликим почтом — без війська), щоб передати ультиматум від Сенату; Антіох мусив негайно вийти з Єгипту та Кіпру, інакше на нього чекала війна з Римом. Коли Антіох одержав листа й попросив часу, щоб порадитися зі своїми дорадниками, Попіллія — змальований як суворий і владний — узяв свою палицю й накреслив на піску коло навколо ніг царя. Потім він заявив: «Перш ніж ти вийдеш із цього кола, дай мені відповідь, яку я маю подати Сенатові».

Натяк був ясний: Антіох не міг вийти з кола, не взявши на себе зобов'язання виконати вимоги Риму, — перетнути його без згоди означало б війну. Приголомшений і принижений, Антіох недовго вагався, але потім погодився підкоритися, вивів свої війська з Єгипту й повернувся до Сирії. Цей сміливий дипломатичний крок (підкріплений зростаючою славою Риму як могутньої сили) змусив його відступити без битви, явивши зростання римського панування у східному Середземномор'ї. Його широко наводять як одне з джерел походження вислову «провести межу на піску» (хоча буквально це було коло).

Антіох Епіфан також став у протестантському розумінні тією силою, що звеличує себе, падає та утверджує видіння у чотирнадцятому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла.

І в ті часи багато хто повстане проти царя південного; також розбійники з-поміж твого народу піднесуться, щоб утвердити видіння, але вони впадуть. Даниїл 11:14.

Антіох IV Епіфан царював у 175–164 рр. до Р. Х. і був восьмим із тринадцяти царів династії Селевкідів. Він прагнув насадити елліністичну культуру та об'єднати свою імперію під грецькими релігійними практиками. У 169 р. до Р. Х. він розграбував Храм, заборонив юдейські звичаї (обрізання, додержання суботи, вивчення Тори) і примушував приносити жертви язичницьким богам. У грудні 167 р. до Р. Х. він спорудив язичницький жертвник (Зевсові) просто на юдейському жертвнику цілопалення в Храмі й приніс у жертву свиню, поряд з іншими святотатними діями. Це осквернення стало останньою краплею для побожних юдеїв, які вбачали в ньому найтяжче порушення святості Храму та Божого Закону. Воно негайно спричинило опір, коли Мататія (священник із Модейна) відмовився виконати наказ селевкідського урядовця принести жертву язичницьким богам, убив юдея-відступника та самого урядовця, а тоді втік у гори зі своїми синами (майбутніми Маккавеями). Це розпалило партизанську війну та повстання 167–160 рр. до Р. Х., метою яких було відновлення юдейського богослужіння, що привело до повторного освячення Храму (Ханука) у 164 р. до Р. Х. під проводом Юди Маккавея.

На початку й наприкінці імперії Селевкідів існував важливий договір, представлений дипломатичним шлюбом, що містив у собі елемент поділу — чи то на схід і захід, чи то на північ і південь. Коли імперія Селевкідів занепадала, Антіох Епіфан стає символом зростаючої римської влади й осереддя обурення Маккавеїв. Пізніше в історії він стає підробкою пророчого символу, який утверджує видіння. Сила у двадцять другому вірші

одинадцятого розділу була зломлена тоді, коли був зломлений князь заповіту.

І повинними раменами вони будуть змиті перед ним і будуть зламані; так само й князь заповіту. Даниїла 11:22.

Правління Антіоха Епіфана закінчилося в 164 році до Р. Х., майже за двісті років до того, як Христос, «Вождь заповіту», був «зламаний» на хресті. Тут ми хочемо зазначити, що імперія Селевкідів почалася й закінчилася дипломатичним шлюбом, укладеним за договором, де підступ між обома сторонами є фактом, засвідченим історією. За правління Антіоха Епіфана розпочалося Маккавейське повстання, яке було прообразом Американської революції. В історії Маккавеїв їхня боротьба за скинення влади Селевкідів включала важливий договір із Римом. Вірш, який безпосередньо визначає цей договір, так само прямо вказує на Рим як на того, хто діяв підступно, або говорив неправду за столом переговорів.

І після укладення союзу з ним він буде діяти облесливо, бо зійде й зміцніє з малим народом. Даниїла 11:23.

Кожен пророчий рядок, що передує часові кінця у сороковому вірші, містить порушений заповіт. Урія Сміт, коментуючи в тридцятому вірші вислів «тих, що відступають від святого заповіту», подає таке:

«“Обурення проти завіту”; тобто проти Святого Письма, книги завіту. Переворот такого характеру був здійснений у Римі. Герули, готи й вандалі, які завоювали Рим, прийняли аріанську віру й стали ворогами Католицької Церкви. Саме з метою викорінення цієї єресі Юстиніан постановив, щоб папа був главою церкви й викривачем єретиків. Незабаром Біблію почали вважати небезпечною книгою, яку простому народові не слід читати, а всі спірні питання належало подавати на розгляд папі. Так було нагромаджено наругу на Слово Боже. І імператори Риму, східна частина якого все ще існувала, були в порозумінні, або потурали, Римській Церкві, яка відступила від завіту й утворила велике відступництво, з метою придушення “єресі”. Людина гріха була піднесена на свій зухвалий престол поразкою аріанських готів, які тоді володіли Римом, у 538 р. по Р. Х.” Урія Сміт, Daniel and the Revelation, 281.»

П’ятий вірш одинадцятого розділу Даниїла окреслює ту лінію історії, де цар півдня надає дипломатичну наречену як символ договору, який згодом був порушений царем півночі. Відплата царя півдня була прообразом відплати духовного царя півдня Наполеона проти папського царя півночі в 1798 році. Порушений договір у віршах з п’ятого по дев’ятий був прообразом порушеного Наполеоном Толентінського договору, який, своєю чергою, був прообразом твердження Путіна про порушений НАТО договір. Відплата Наполеона була прообразом відплати Путіна проти України у 2014 році. Відплата Антіоха Великого у десятому вірші, що поклала край четвертій Сирійській війні, узгоджується з Наполеоном у 1798 році, а також із Путіним у 2014 році. Після битви при Панії, про яку йдеться у п’ятнадцятому вірші, у 200 році до н. е. Антіох влаштував дипломатичний шлюб із прихованим наміром підпорядкувати Єгипет своїй владі, не застосовуючи військових сил на місці. Престол Антіоха Великого перейшов до його сина, якого було вбито, що привело на

престол наймолодшого сина Антіоха Великого, Антіоха Епіфана. Його дії щодо запровадження грецьких звичаїв і релігії спричинили повстання Маккавеїв, яке привело до підступного договору з Римом у двадцять третьому вірші. Двадцять четвертий вірш вводить язичницький Рим і вказує на стіл неправди Антонія та Августа. У тридцятому вірші язичницький Рим вступає в діалог із папською церквою, яку позначено як тих, що порушили святий завіт.

Вірші з двадцять четвертого по тридцятий є свідченням язичницького Риму, а вірші з тридцять першого по сороковий подають свідчення папського Риму. Кожен рядок Даниїла, одинадцятого розділу, від першого вірша й до сорокового, являє собою пророчу лінію, яка застосовується в прихованій історії сорокового вірша. Лінія царства Селевкідів, лінія царства Птоlemeїв, лінія юдейського царства Маккавеїв, лінія язичницького Риму та лінія папського Риму — усі вони ілюструють історію від 1989 року до недільного закону. Кожна з цих ліній визначає порушений договір як головний елемент цієї історії.

Саме Рим установлює видіння Даниїла одинадцятого розділу, і пророчі облудні договори як язичницького, так і папського Риму позначені як поступові й такі, що відбувалися перед тим, як Рим досягав верховного панування у своїх відповідних і відмінних пророчих періодах. Обидві сили позначили початок пророчого періоду верховенства як такий, що настає тоді, коли було подолано їхню третю перешкоду. Перед близьким недільним законом у Сполучених Штатах між двома силами буде укладено облудний договір. Чотири рази цими двома силами були цар півдня і цар півночі: один раз між славною землею Юди та Римом, один раз між двома частинами римського тріумвірату і один раз між язичницьким та папським Римом. В обох облудних договорах, що стосуються Риму, це, по суті, був договір між однією половиною Римської імперії — чи то Антонієм зі сходу, Августом із заходу, чи то язичницьким Римом зі сходу та папським Римом із заходу. Чотири облудні договори між царями півночі й півдня, два — між царями сходу й заходу, і один — між тим, хто незабаром стане царем півночі, та славною землею.

На цьому завершується наш початковий виклад книги Даниїла. Серія «Паніум» становить завершення серії, присвяченої книзі Даниїла, яка є вступом до прихованої історії сорокового вірша, розгляд якої ми продовжимо в наступній статті.